

ПИСАЦ **ВЕСЕЛИН МИШНИЋ**, О ПРИЗНАЊУ "МИЛАН РАКИЋ", ОПСТАНКУ ЛИРИКЕ И КЊИЖЕВНИМ УЗОРИМА

ПОЕЗИЈА ЈЕ ФИЛТЕР ЗА ДУШУ

Од Мике Антића сам учио шта је значај лепе песме, за њеног творца и за народ

ПЕСНИЧКА награда која носи име великана Милана Ракића за мене има посебан значај. Ово је признање Удружења књижевника Србије, еснафа којем припадам. Ракић је био и остао песник лектире, његов лиризам је по свему близак, и остао је мој најмилијенији песник. Ово, за "Новости", каже писац Веселин Мишњић (1954), поводом признања које је недавно добио за збирку стихова "Пустињске песме", у издању "Индустрије књига".

Овај разноврсни и плодни писац објавио је више од 30 књига, успешно се огледајући у разним жанровима, као романсијер, приповедач, песник, есејиста, сатиричар и афористичар.

- Почео сам као песник, надам се да ћу тако и завршити. Романи и приповетке које сам писао настајали су некако у исто време кад и поезија. Ту је, као верни пратилац и нека врста контроле савести, била присутна и сатира, а у последњој деценији је све израженија критичка мисао и есејистика. У овим жанровима, по потреби, пливам као риба у океану.

У награђеној књизи "Пустињске песме" највише је љубавних, односно лирских песама, насталих у последњих петнаестак година, о чему Мишњић каже:

ЛАУРЕАТ Веселин Мишњић

Фото З. Јовановић

- Не могу никако да се помирим са све присутнијим уверењем да је лирика у данашње време мртва и да је један превазиђени поетски концепт. Апсолутно сам уверен да праве поезије, оне која траје, нема без чистих емоција. Док се буде писала

поезија, биће и лирике.

Награђену књигу затвара песма од чак 350 стихова, готово поема, "Амаркорд", која је исписивана пуних 30 година, од 1981. до 2011.

- Можда је рађање песме тренутак. Животу песме кад се нађе у књизи је подарена

ИСКОРАК У САТИРУ

МОЈ искорак у сатиру нимало није случајан, а дубоко сам уверен и површан, што можда потврђују и престижне књижевне награде за сатирично стваралаштво, као што су Домановићева и Кашиковићева. Иначе, мислим да су у данашње време све награде значајније за видљивост награђеног дела него за писца.

вечност, ономе ко је писао, свакако није. Песму "Амаркорд", чији је наслов узет по легендарном Фелинијевом филму, а значи "Сећам се", такође је једно сећање, прерасло у борбу с незаборавом. Песма је имала и необичан јавни живот, наиме, сазнао сам да је њену првобитну верзију подгорички глумац Џони Хоџић на јавним на-

који се међу зубима и на језику наслућује као артикулација онога што се тек припрема у једно сутра које долази."

- Кад год се сетим тих времена и Мике Антића, помало се сетно вратим његовој божанственој поезији. Од њега сам учио шта је значај лепе поезије, како за њеног творца, тако и за живот на-

Уверен сам да праве поезије, оне која траје, нема без чистих емоција

ступима говорио више од 1.000 пута. Због тога сам је у каснијим верзијама њему и посветио. Она се претварала у поему која је помало саркастично одсликавала неко друго време, неку нашу младост.

Као нов глас у нашој поезији, Мишњића је својевремено препознао и велики Мирослав Антић, написавши и поговор за једну од Мишњићевих раних песничких књига, у коме је истакао и ово: "Ово, без сумње, није поезија само садашњег времена, већ ехо неког говора

рода. Говорио је да је поезија филтер за душу. Мика је био највећи бoем којег сам упознао, и доживљавао сам га и као блиског пријатеља, иако је од мене био пуно старији. Нажалост, прерано је отишао, као и Киш, као и Брана Петровић, као и многи други моји омиљени писци и пријатељи. Једном давно, Киш ми је рекао да не постоји савршена књига, па ни савршена песма. Овај његов савет озбиљно сам схватио и прихватио као неку максиму у свом укупном стваралаштву. ■ Д. БОГУТОВИЋ

вечерње

НОВОСТИ

Београдско издање

Цена 40

ISSN 0350-4999

СРЕДА 10. јануар 2018.

• 6070 €
• 187 KM
• 1081 TAM
• 114K 30 DEN.
• 50.10M €